

מי יחשב את סך כל הכריכים, סך כוסות הזכוכית הנקיות, סך טיפות היוז על הפצעים, סך הגזרים והתפודים שקולפו, הכינים, במחילה, שסורקו, העופות שנצלו ותובלו, החיבוקים, הנשיקות, הכפתורים שנפתחו ונסגרו, אלף אלפי דיווחים שנקלטו, סיפורים שסופרו, מילות אהבה שנאמרו?

בעולם כזה, שתובע סך הכל ותוצאות, שנועץ עיניים נוקבות כמו סכינים עמוק בגב וזן ומבקר ושופט ומגנה וכל הזמן יש לו מה להגיד - אם קצת מוזנח או מוחצן ומטופח, אם הגדולה כרועה ותוססת והקטנה חלשה ומהססת, אם הילד קפצני או הנער ביישני, איך נראית התעודה ולאזה סמינר יקבלו את הילדה - מי ירגיע את אמא הרגילה, אמא הלא מושלמת?

מי יאהב אותה ככה וידע שהיא שווה?

כשכל הזמן בודקים ומדרגים, מציינים ומסמנים, מצמידים תוויות ומעידים עדויות ובוחנים את הכל: את הכשרונות ואת המידות הטובות ואת הצניעות ואת החכמה, ואת דרגת הרוחניות בפומבי וברמה - **מי יאטום את אוזניה של אמא משמוע, ויגן על ליבה מאשמה?**

מי יבחין בעייפות שהיא מסווה, בקושי שהיא כובשת, בכל החיוכים שחייכה רק בחוץ, בהרבה מאוד 'לא' שהיא הפכה אותם ל'כן', בגבול היכולת שהיא חצתה שוב ושוב?

מי יגיד לאמא מילים טובות שהיא תשמע ותאמין, מי יעקוב אחר שביל פסיעותיה בלאט, ילקט את אגלי זיעתה ויספור את דמעותיה הכבושות?

מי יצבור הכל בשקט, בערמה שאין לה סוף, מי יאהב בלי גבול ותנאי, ויעריך ויעריך ויכין בסתר כתר, **לסתם כך אמא, רגילה?**

***

כמה אמהות בעולם כולו, מהודו ועד כוש. כמה טרחות טורחות כולן, כמה דמעות שופכות כולן, כמה תסכולים וקשיים הן יודעות. הן יכולתי כמותן, אבודה להיות ובודדת...

אם לא שחמלת עלי,
ובראת אותי ילדתך,
והרעפת עלי חמלתך,
ותמיד היה איתי מבטך.

נצרת את כל צעדי,
אספת את כל אנחותיי,
ליטפת את כל כאביי,
וידעת הכל, ושמעת הכל, ואהבת בלי גבול ובלי תנאי -

ובסתר בסתר, רקמת לי כתר.

כתר לאם רגילה.

